

A fa

(Csontváry Kosztka Tivadar: Magányos cédrus)

A fa századokat maga áll. Számára a magány nem akadály. Mindent maga élt túl.

Ez a fa mindig zöld. Ha napokig esne a hó, ez a fa zöld maradna. Mert a múltja megerősítette. Túlélte a nagy csatákat a madarakkal és a kártevőkkel. Évek és évek teltek el.

Egyszer eljött a világvége. Minden állat, ember, növény – minden eltűnt. Kivéve a zöld fát.

Égett az ég. A vizek vörössé váltak. Minden elsötétült. Mint amikor valami új következik.

A fa meg csak állt. Csendesen állt.

Ez a fa az Úré volt. Azért teremtette, hogy újrakezdődhessen az élet. Úgy is volt. A fa az Úr erejével új világot alkotott. Levegőt termelt az új élet számára. De miért ért véget egyáltalán? Milyen gonoszságot tettek ezek az élőlények? Nem is számít. Minden újrakezdődik. És semmi sem örök.

Újra elteltek az évszázadok. Évek és évek, de a fa mindig állt. Új lények jöttek létre. Új emberek. De a fa még mindig állt. Isten ereje éltette, nélküle már kiszáradt volna. Nem is jött volna létre. A fa Isten ajándéka.

De az emberek végül kivágták. S ezzel a mindenség megsemmisült. A fa viszont otthagytta magját, mely újra kihajtott.